

ningen af de af Mindretallet fremhævede Betragtninger ikke fundet tilstrækkelig Grund til at fravige det af Flertallet opstillede Forflag.

Kapitel 7.

De første Foranstaltninger ved Konkursboers Behandling.

Idet der med Hensyn til Indholdet af nærværende Kapitel for en Del maa henvises til det Foregaaende, skal her tilføjes følgende Bemærkninger om nogle af de enkelte Bestemmelser.

§ 51 handler om Begyndelsesforretningen, ved hvilken Skifteretten tager Boet under sin Varetægt. Allerede paa dette Trin vil der kunne blive Spørgsmaal om Bestikelse af en midlertidig Bestyrer, idet Skifteretten, hvis Bestikelsen ikke uden Fare for Boet kan udsættes til Udløbet af den i § 52 ommeldte Frist af 3 Dage, er berettiget til strax at ansætte en midlertidig Bestyrer (§ 53). Retten skal saavidt muligt herom raadføre sig med de Fordringshavere, som have givet Møde ved Begyndelsesforretningen, i hvilken Henseende erindres, at det ved § 51 sidste Stykke er bestemt, at de paa Stedet boende Fordringshavere, som Skifteretten kender, eller som af sig selv maatte melde sig, skulle kaldes til Begyndelsesforretningen, saavidt Tiden tillader det. Ogsaa naar Valget af midlertidig Bestyrer foregaar efter Udløbet af den i § 52 ommeldte Frist, er det Skifteretten, som bestemmer, hvem der skal bestikkes. Da der paa dette Tidspunkt, hvor man endnu kun befinder sig lige ved Konkursens Begyndelse, kun kan paaregnes Tilstedeværelsen af en forholdsvis ringe Del af Fordringshavere, kan der kun tillægges dem en raadgivende Stemme; men det vil selvfølgelig altid kunne have sin Betydning, at Skifteretten indhenter deres Mening. Ansættelsen af en midlertidig Bestyrer, der har at varetage Boets Anliggender, saalænge til Kurator er valgt, maa formentlig anses for en hensigtsmæssig Foranstaltning. Under Forhandlingerne om den norske Konkurslov blev denne Foranstaltning endog betragtet som en af de vigtigste

blandt alle dem, der ere indførte ved den nævnte Lov. Det hedder saaledes i denne Henseende i Motiverne til det norske Kommissionsudkast af 1862: „Det er netop strax ved Nabningen navnlig af den merkantile Konkurs, at der tiltrænges et vaagent Øie og en kræfttig Haand for at varetage Boets Interesser, og i denne Henseende er Skifteretten i Regelen at anse lige med ingen Administration, da det er klart, at en siddende Ret, der endog i Regelen er den samme, som den almindelige Underret, ikke vil kunne indlade sig paa anden Administration end den, som bestaar i ligefrem Opfyldelse af formelle Lovbud, og i Afgivelse af de Decisioner eller Beslutninger, som Forflag eller Fordringer fra nogen Bedkommende gjøre nødvendige. Den blotte Undladen af strax at besvare et Brev eller af at træffe en Forsøining kan netop ved Konkursens Udbrud paaføre Boet store Tab, medens det, naar ikke en Bestyrer strax bestikkes, ikke er Nogens Pligt at sætte sig saaledes ind i Boets Anliggender, som behøves for at kunne iagttage dets Tarv eller gjøre Forflag om Forsøininger, som maatte være fornødne, og Skifteretten ikke er pligtig at træffe andre administrative Forsøininger end dem, som Lovgivningen umiddelbart har paalagt den, eller en af Fordringshavere fattet Beslutning paalægger den at træffe.“ Skjøndt der vistnok i disse Ytringer, idetmindste naar man har Forholdene hos os for Øie, er noget overdrevent (navnlig vil man vistnok ikke hos os erkende, at Skifterettens Pligter i den omhandlede Henseende skulde have et saa indskrænket Omfang, som de anførte Ytringer angive), kunne de dog for en stor Del ogsaa passe paa Tilstanden her i Landet. Det Uvilkjelte var selvfølgelig, om der strax kunde vælges en endelig Bestyrer (Kurator), men dette lader sig, naar Kreditorerne skulle vælge ham, ikke gjøre. Paa den anden Side er der dog ikke i Almindelighed nogen Grund til at antage, at Bestyreren, fordi han er midlertidig, skal være mindre virksom og mindre omhyggelig for Boets Tarv, end hvis hans Valg strax var endeligt. Den midlertidig Valgte vil i Regelen ønske ogsaa at blive valgt til Kurator og vil saaledes have al Anledning til at vise Iver og